Раз якось взимку сім'я пообідала, і стара мати й невістка вже по обіді впорались, постирали з стола й поприбирали. Невістка помила посуд і позамітала з-під стола кришки і пішла по якомусь ділу до сусіди. Мати вийняла з скрині недошиту свою сорочку й поклала на столі. Син, середніх літ чоловік, сів на лаві й довгенько балакав з матір'ю. Йому дуже заманулось посмоктать люльки по обіді. Він достав на полиці усі причандали до куріння. А потім сів на лаві, знов встав, став на лаві, заглянув на полицю, потім зскочив з лави і почав обдивляться на миснику усі полички, далі заглянув в пічурку коло комина під шиєю печі.

"І де оце в гаспида ділась моя люлька? Тютюн лежав на своєму місці на полиці. Здається, я там поклав і люльку",— думав чоловік, никаючи та крутячись по хаті.

Він одсунув шухляду в столі, заглянув,— і там не було люльки.

— Пху на тебе, сатано! — сказав чоловік і з досади плюнув; з губів випала люлька з куценьким закарлюченим цибучком. Мати зирнула і з дива очі витріщила.

— Ото який з мене забудько! Чи ви знаєте, мамо, що я оце обшукав і на полиці, й мисник, і шухляду, все шукаю люльки, а люлька в мене в зубах.

— Чи ти ба! Ти й справді забудько. А я дивлюсь і дивуюсь, навіщо то ти виплюнув на діл люльку; думала, що на тебе наполягла соннота,— сказала мати. "Але де ж це я діла свої окуляри?" — подумала мати і почала облапувать на столі скатерку, підняла недошиту сорочку, струснула над столом, полапала кругом себе по лаві — окулярів нігде не було.

— І де це в іродового сина ділись мої окуляри? Чи не вхопив пак їх хлопець та чи не поніс оце показувать дітям бабині очі? — обізвалась мати.

Син зареготавсь на всю хату.

— Лапніть, мамо, себе по очах,— сказав син і реготавсь, бо мати й справді була чудна з здивованими витріщеними очима під окулярами.

Баба лапнула себе за перенісся — і налапала там свої окуляри.

— А хто, мамо, більше забудливий?—промовив син до матері.

— І як, і коли це я почепила їх собі на ніс, то ніяк не пригадую. Чи я так задумалась, чи була роздратована, чи що?

— Мабуть, так, бо ви ж од самого світу й до обіду лаяли й дратували мою Секлету, то, мабуть, од лайки та од роздратування ви й незчулись, як почепили окуляри на носі. Не полізли ж і не почепились же самі окуляри вам на ніс, мов живі раки,— сказав син і засміявсь.

1910 року.